

Koning Sarcasticus

Koning Sarcasticus

En andere verhalen

Henrick W. Vos

Inhoud:

Geen Yang zonder Yin	7
Vijfenvijftig	11
Een dag om nooit te vergeten	14
Monoloog	20
Winnie	24
Een kwestie van keuzes maken	29
La mia amata Toscana	34
Een charmante schoonzoon	49
De lange weg naar Hanksville	82
Koning Sarcasticus	93
Dieper	106
Rode kater	136
VIP in Las Vegas	141
Equinox	145
Een kerstverhaal	152
Suzanne	176
All You Need is Love	180

Schrijver: Henrick W. Vos
Redacteur: Janneke van Bommel
Coverontwerp: Vulpes-Artem
Tekening: Rolf Raven
ISBN: 9789464803587
© Henrick W. Vos
2023

Alle personages in dit boek zijn fictief en elke gelijkenis met werkelijke personen, levend of dood, berust op louter toeval.

1. Geen Yang zonder Yin

Misschien komt het omdat ik een kind van de jaren zestig/zeventig ben, maar alle ramspoed in de wereld ten spijt, ik vind het leven fantastisch! Als je mij vraagt hoe het met me gaat, zal ik met een zekerheid grenzende waarschijnlijkheid antwoorden dat ik niet mag klagen. Ik doe het soms wel, zeg ik dan, maar ik mag het niet!

Flauwekul natuurlijk, maar het zegt iets over hoe ik erin sta, in het leven bedoel ik. Je mag er best wat grappig over zijn, vind ik. Maar zonder gein, ik vind het leven nog niet zo slecht. Ik houd van de meeste weertypes en ik omarm alle seizoenen, mits het weer zich gedraagt zoals ik verwacht van het betreffende seizoen. Bergen sneeuw, zwoele zomeravonden, striemende najaarsstormen of maartse slagregens, afgewisseld door een plotseling van achter de wolken verschijnende voorjaarszon. Ik vind het allemaal zeer de moeite waard. De wereld op zich is toch een geweldig dingetje, dat blauwe bolletje met zijn toffe zuurstoflaagje eromheen, met zijn diepe zeeën, zijn hoge bergjes, koele meertjes en vooral met al die mensjes is eigenlijk best plezierig. En ik? Ik ben nog niet zo verkeerd. Eigenlijk ben ik niet zo moeilijk, zolang iedereen maar doet wat ik zeg!

Grapje!

We leven in een land waar echte honger niet voorkomt en de zorg voor elkaar is vanzelfsprekend. Kortom, alles is leuk en alle

mensen zijn aardig. Nou ja..., alles..., alle mensen..., natuurlijk heb ik ook weleens iets van: hm, dat zou toch ook wel ietsje anders hebben gekund of houd een beetje rekening met een ander...

Neem bijvoorbeeld de vrouw van mijn vriendje Bastiaan. Bast en ik zijn al heel lang bevriend. Dat begon zo'n beetje in de derde klas van de lagere school en deze vriend loopt als een rode draad door mijn leven. Friends forever. Wij hebben samen van alles meegemaakt, de eerste liefdes, voor het eerst dronken zijn, op de Zündapp naar Zuid-Limburg met de vriendinnen achterop, onze examens op de middelbare school en ga zo maar door. Wij hebben een speciale band en we weten alles van elkaar. Dat vindt Elleke, zo heet de vrouw van Bast, niet zo leuk. Zij vindt dat man en vrouw alles met elkaar delen en dat sommige dingen binnen het huwelijk dienen te blijven, maar daar houdt Bast zich niet aan. En ik ook niet. Dat geeft weleens situaties, die Elleke niet aardig vindt. Zo weet ik dat Elleke niet van orale seks houdt.

'Heb je haar verteld dat je snikkel daarvoor niet in haar oor hoeft?' had ik aan Bast gevraagd. Daar moest hij om lachen. Bast vertelde me dat hij hem al eens extra goed gewassen had, maar Elleke verrekte het, ze deed het niet. Ook een toefje slagroom erop kon haar niet over de drempel krijgen. Elleke weet dat ik dat allemaal weet. Dat vindt ze niet leuk en ik geniet daar wel een beetje van. Soms, als ik in een supervrolijke bui ben, voer ik haar een beetje. Ik zeg dan tegen Bast: "Weet je nog? Simone van Snepscheuten? Ze had zowat de hele klas gepijpt." Dan ik zie aan het gezicht van Elleke dat voor Bast de rest van de week de hemelpoort gesloten blijft.

Elleke is best een aardige meid. Het is alleen jammer dat ze Bast graag wil verbeteren, terwijl mijn makker volgens mij op zijn best is. Niet dat het grote dingen zijn of zo, integendeel, het gaat eigenlijk nergens over, maar voor Elleke zijn ze belangrijk. Zo

wil ze de wc-bril altijd omlaag hebben, want anders moet ze er met haar handen aan zitten. Denkt ze dat Bast de bril omhoog doet met een afstandsbediening of zo? Best grappig eigenlijk. Ook de wc-rol kan maar op één manier in de houder en dat is zo dat het papier vrij hangt. Wanneer iemand hem andersom hangt, zodat het papier tegen de muur hangt, draait Elleke hem beslist om. Het zijn van die kleine dingetjes waar je geen aandacht aan moet schenken, want Bast en Elleke zijn erg gelukkig met elkaar. Ze zijn allang samen en dat scheidt een hechte band. Weet je wat ook grappig is? Als Bast een biertje neemt, staat Elleke erop dat hij een glas gebruikt, terwijl wij ons biertje het liefst uit de fles drinken. Ook ik krijg er altijd een glas bij als ik bij het stel op bezoek ben. Ze zal me nooit vragen of ik er een bij wil, het staat per definitie naast de bruine rakker. Ook de nootjes, die ze tijdens het borrelen serveert, behoort je met het daarvoor beschikbaar gestelde lepeltje over te brengen naar je handpalm en vandaaruit kun je ze naar je mond brengen. Het is ondenkbaar dat je met je blote handen in het bakje nootjes graait, dat is onhygiënisch. Je kunt met die klauw overal aangezeten hebben, nietwaar? Het is me er eentje, die Elleke. Grappig ook. Het is een leuk stelletje, Bast en Elleke..., Elleke en Bast...

De krant lezen, dat is ook een leuk ding bij mijn maatje thuis. Vanzelfsprekend leest Bast de krant. Hij heeft er een abonnement op. Maar Elleke wil die krant ook graag lezen en dat kan niet wanneer haar man de krant door elkaar rommelt. Ik weet hoe Bast de krant leest, want ik doe het op dezelfde manier. Het eerste wat je doet, is die irritante katernen eruit flikkeren om vervolgens de krant te lezen in jouw volgorde en dat is vervelend voor Elleke. Ze wil de krant lezen in precies de volgorde, zoals het dagblad is bezorgd. Ook wil ze dat de bladen van de krant netjes in elkaar blijven zitten. Dus niet zoals ik hem

achterlaat en ook niet zoals Bast dat vroeger deed, uit elkaar gehaald, op een andere manier weer in elkaar gestoken, de pagina's schots en scheef door elkaar en het totaal weer lomp opgevouwen. Daar hoef je bij Elleke niet mee aan te komen. Zij zou de krant nooit zo achterlaten voor Bast. Het is maar goed dat ze niet weet dat ik Bast weleens rechtstreeks uit een pak melk zie drinken..., met de koelkastdeur open... Het zou haar een gruwel zijn.

Het leuke aan Elleke is dat ze de wereld laat glanzen in al haar pracht en kleur. Geen dag zonder nacht, geen warm zonder kou en geen Yang zonder Yin.

2. Vijfenvijftig

Onlangs vierde ik mijn vijfenvijftigste verjaardag. Op zich is dit niets nieuws, want ik vierde mijn vijfenvijftigste verjaardag reeds eerder. Dat roept weleens vragen op, want er zijn mensen, die opgemerkt hebben dat ik in eerdere jaren ook al eens diezelfde leeftijd had bereikt en het zou me niet verbazen wanneer u op dit moment denkt: hoe kan dat? Welnu, ik zal het u uitleggen.

In de nacht voorafgaand aan mijn vijfenvijftigste verjaardag had ik een droom. Het schijnt dat mensen iedere nacht dromen, maar dat de meeste mensen zich daar bij het wakker worden niets van herinneren. Ik moet toegeven dat ook ik doorgaans wakker word zonder dat ik de die nacht beleefde droom nog in mijn hoofd heb. Met de droom in de voornoemde nacht was het anders. Ik ontwaakte op de bewuste verjaardag met de droom in mijn hoofd alsof ik hem nog steeds beleefde en ook nu, op dit moment, zie ik het voor me alsof ik er middenin zit.

In mijn droom wandelde ik een lange tocht door de natuur, zoals ik die graag zie. Alles was in de rijkgeschakeerde groentinten van het voorjaar. Ik liep door grazige weiden, die doorregen waren met diverse soorten weidebloemen en ik snoof de geur van vers gras diep in terwijl het geluid van kwetterende vogels, die druk bezig waren met hun voorjaarsbezigheden, mijn trommelvliezen streelden. In het veld zag ik dikbehaarde hommeltjes van bloem tot bloem reizen onder een zachtvaardig gebrom. Zo liep ik en het landschap veranderde steeds in andere, steeds schitterende omgevingen. Dan liep ik eens langs een klaterend riviertje, waarboven diverse soorten insecten dansten en waarin vissen zwommen, dan weer beklom ik een

heuveltje of een bergje, soms met in de verte wat hagelwitte sneeuw op de topjes. In de verte zag ik berggeitjes, die behendig van rots naar rots sprongen en daarboven stond een mild voorjaarszonnetje aan een helderblauwe lucht, waarin enkele witte wolkjes geplakt leken alsof je door een polarisatiefilter keek die onder de juiste hoek gedraaid stond.

Ik liep en liep, terwijl ik van de ene verbazing in de andere viel tot ik aankwam bij een prachtig bos. Het was een bos zoals je dat alleen van sprookjes kent. Er stonden prachtige jonge bomen, die halsreikend uitkeken naar de blauwe lucht tussen de gigantische takken van de eeuwenoude woudreuzen waar ze tussen stonden. Het wemelde van het leven in dat mooie bos. Ik zag eekhoortjes langs de bomen op en neer rennen, vogels zaten op de takken en op de grond en vlak daarboven wemelde het van actieve insecten. Ondanks dat het lente was, stonden er overal grote kleurrijke paddenstoelen, de een nog mooier dan de andere. Ze zagen er zo fantastisch uit dat ik even een paar van die prachtige zwammen onderzocht of er toevallig kabouters in woonden, maar dat kan natuurlijk niet, omdat kabouters nu eenmaal niet bestaan. Zo mooi als dit Elysium zou het dagelijkse leven eruit moeten zien, zo zou het altijd moeten blijven, meende ik, en volgens mij had ik daar gelijk in.

Het leek me dat ik zonlicht zag aan het einde van het zanderige bospad dat ik volgde en hoe verder ik liep, hoe groter de kans op een bevestiging van mijn veronderstelling. Natuurlijk had ik het goed gezien, het bospaadje kwam uit op een open plek in het bos met in het midden een vennetje. Ik zag een paar reeën uit het ven drinken, een paar eendjes negerend die in hun drinkwater grondelden. Plots kreeg ik het gevoel dat er iemand naar me keek. Ik draaide me om en stond oog in oog met de meest oogverblindende vrouw, die ik ooit gezien heb en die ik waarschijnlijk ooit zien zal. Het was een slanke jonge vrouw in een lang blauw met wit gewaad, gemaakt van de mooiste stof. De lange blonde haren van de vrouw bewogen licht in het nauwelijks voelbare zuchtje wind. Ik kon geen woord uitbrengen, omdat ik leek te verdrinken in die hemelsblauwe

ogen, die me deden denken aan het blauw van haar beeldschone jurk.

‘Je hoeft niet van me te schrikken hoor’, zei ze met een fluwelen stem.’

‘Ik schrik niet mevrouw,’ antwoordde ik, ‘het is alleen...’ Tja, hoe leg je uit dat je met stomheid geslagen bent omdat ze zo’n lekker wijf is, vraag ik u af.

‘Ik ben een fee,’ ging de schone bosnimf door, ‘ik heb je opgezocht, omdat je zo’n geweldig fijne kerel bent Henrick. En omdat je zo’n fantastisch goed mens bent, mag je een wens doen.’ Dat vond ik een aardig voorstel van de fee en omdat ik ineens moest denken aan mijn vijfenvijftigste verjaardag morgen, kreeg ik een mooie inval.

‘Dan wens ik dat ik altijd vijfenvijftig jaar blijf.’

‘Dan laat ik deze wens in vervulling gaan’, zei de blonde schoonheid en ze raakte me aan met haar toverstokje dat ze pardoes in haar hand hield. Ik voelde een magische energie door mijn aderen stromen en daarna werd ik wakker. Ik realiseerde me, ondanks mijn slaapdrunkenheid, dat dit de dag was waarop ik vijfenvijftig werd en dankzij de mooie blonde fee zou het altijd zo blijven. Vandaar dat ik de vraag hoe oud ik ben, vanaf dat moment steeds beantwoord met:

‘Vijfenvijftig!’

3. Een dag om nooit te vergeten

Ik heb u al eens verteld over mijn goede vriend Bast. U weet wel, van Elleke. Toen Bast en Elleke net samenwoonden, besloten ze op een mooie dag om samen naar de Efteling te gaan. Ze waren daar alle twee in hun jeugd al eens geweest, maar dat was alweer zo lang geleden dat ze het weleens wilden herbeleven. Omdat een dag in de Efteling lang kan zijn, had Elleke het een en ander ingekocht bij Albert Heijn, zoals broodjes, beleg, flesjes water en wat Sultana's.

‘Hoeveel dagen gaan we weg schat?’ vroeg Bast, terwijl hij haar teder achter in haar nek zoende. Elleke laadde stoïcijns alles in een rugzak op de keukentafel en ze deed er nog wat papieren zakdoekjes en een doosje paracetamol bij. Tenslotte liggen hoofdpijn en een loopneus steevast op de loer wanneer je het niet verwacht. Bast dacht er het zijne van, want hij vond het wel prettig om zo nu en dan op een terrasje neer te strijken. Daar was alles voorhanden wat een hongerig en dorstig mens nodig heeft. Dat vond Elleke zonde van het geld, want de toegangskaartjes waren al duur genoeg. Bast had bij een andere gelegenheid al eens uitgelegd wat erbij komt kijken om een pretpark te onderhouden en dat de behoorlijke toegangsprijzen best te verklaren zijn, maar Elleke vond dat wat ze uit kon sparen door het zelf mee te nemen, mooi meegenomen was. Mijn kameraad is geen moeilijk mens, dus hij accepteerde Ellekes opvatting, ondanks dat hij zich bleef verbazen over de hoeveelheden, die in de rugzak geladen werden.

Nadat ze de auto hadden geparkeerd op de daarvoor bedoelde parkeerplaats, waarbij ze keurig geholpen werden door een

medewerker, die hen wees waar ze hun vehicle konden stallen, togen ze naar de ingang waar lange rijen stonden. Omdat Bast de kaartjes online had besteld, hadden ze daar geen last van en konden ze nagenoeg doorlopen bij een vriendelijke kaartjescontroleur, die aan een speciaal poortje stond voor mensen met een geldig toegangsdocument in hun bezit. Bast zag van uit zijn ooghoeken hoe de brave jongeman een snelle blik wierp op het achterwerk van zijn vriendin, maar hij vergaf het de jongen. Elleke zag er in haar korte blauwwitte zomerjurkje en met haar blote benen erg goed uit. Hij was trots op zijn blonde vriendin met haar pittige kopje.

‘Wacht even,’ zei Bast tegen Elleke toen ze eenmaal in het park waren, ‘even een karretje halen.’

Aan de linkerkant konden ze na betaling van een luttel bedrag een karretje lenen waarin een kindje kon zitten. Aan het feestelijk gekleurde karretje zat een lange boom waaraan de ouders hun kindje konden meetrokken. Bast gebruikte het karretje om de rugzak in te zetten, want natuurlijk mocht Bast deze dragen. Hij at en dronk er ook van, zei Elleke. Zoals gezegd is mijn maatje geen moeilijk mens, hij droeg de rugzak als vanzelfsprekend, maar hij is ook praktisch en bij het zien van de kinderkarretjes, zag hij mogelijkheden voor zijn last. Zo wandelden de twee geliefden door het park van het Carnaval Festival naar Droomvlucht en van de Stoomcarroussel naar de Fata Morgana.

Het werd steeds drukker in het park, want de heerlijke zomerochtend ging over in een prachtige zonrijke middag, die veel mensen inspireerde tot een bezoek aan het mooie pretpark. Ze genoten met volle teugen en Bast en zijn lief liepen vaak hand in hand, zoals het een jong verliefd stelletje betaamd, waarbij Bast het karretje trok met zijn andere hand. Wanneer ze deelnamen aan een attractie, zette Bast het wagentje met de rugzak bij het hek tussen de andere karretjes en lege kinderwagens waarna ze aansloten in de rij. De rijen werden

steeds langer naarmate het drukker werd in de Efteling. Bij de Piraña was de rij wel heel erg lang en Bast en Elleke merkten dat de vermoeidheid begon toe te slaan. Eerst stonden ze nog in de inmiddels erg warme zon, terwijl de rij zeer traag bewoog. Bast kreeg visioenen van een koel glas bier op een van de terrasjes en bedacht hoe hij dat zou brengen bij Elleke, want hij wist dat er nog drinken in de rugzak zat. Maar Elleke had andere problemen. Ze had al een tijdje last van een opgeblazen gevoel. Het leek wel of haar buikje vol lucht zat. Ze had tijdens het wandelen door het park om zich heen gekeken of ze een wind kon laten zonder dat iemand het hoorde, maar het was zo druk dat er steeds mensen bij haar in de buurt liepen of stonden. Haar moment zou nog wel komen, meende ze, maar de druk was nu toch wel groot en lastig. Gelukkig stonden ze niet meer in de volle zon, maar ze moest van die ellendige buikpijn af. Ze bedacht dat ze gewoon naar het toilet kon gaan, maar ze vermoedde dat ze erg veel geluid zou maken wanneer ze de wind tussen haar billetjes zou laten ontsnappen en ze wist dat het bij de toiletten erg druk zou zijn, want vrouwen moeten vaak en nodig naar het toilet. Het laatste wat ze wilde, was de aandacht op zich vestigen wanneer de lucht proestend en knetterend haar lichaam zou verlaten.

Bast had al eens gevraagd waarom ze zo stil was, want hij zag dat haar gezicht steeds ernstiger stond. Ze antwoordde dat ze een beetje moe begon te worden en ze leunde van het ene been op het andere om de druk te laten afnemen. Bast zag die vermoeidheid van zijn liefde als een mogelijkheid om straks een terrasje aan te doen om een heerlijk pilsje of enkele pilsjes door zijn oververhitte slokdarm te laten afdalen om vanuit zijn maag zijn hete bloed af te laten koelen. Zo werd zijn aandacht op Elleke wat minder.

Het lijden van Elleke liet zich niet blussen door een visioen van een koel glas bier, waarvan de druppels op de zijkant van het glas parelden in de zon. Dit was serieuze shit en zodra ze uit de Piraña kwam, zou ze naar een toilet gaan om zich te ontlichten, aandacht of geen aandacht van de aanwezige vrouwen. Nood

breekt wet. Ze hadden nog een meter of vijf te gaan toen een enorme pijngolf opwelde in haar buik en Elleke kon een traan niet bedwingen, ze voelde zich ellendig. Gelukkig zakte het even later een beetje en de rij schuifelde een paar centimeter verder. Een paar minuten later diende zich een nieuwe pijngolf aan en Elleke moest moeite doen om niet ineem te krimpen van de pijn. Deze was nog heviger dan de vorige en er was geen houden meer aan. Het lief van mijn vriend Bast kon niet anders dan de lucht loslaten te midden van deze enorme rij mensen, die al geruime tijd opeengepakt tussen de dranghekken stond. Op hoop van zegen, dacht Elleke nog en ze hield de sluisen niet langer gesloten zodat de enorme opeengeperste lucht in haar darmen de vrijheid tegemoet kon. Arme, arme Elleke, in plaats van een enorme knetterende wind te laten te midden van de wachtende mensen, ontplofte er een bruine bom in haar broekje. Een tweede golf diende zich aan en de dunne bruine drab liep langs Ellekes blote benen naar beneden en maakte een grote plas chocolademelk op de straatstenen.

‘Die mevrouw schijt in haar broek!’ schreeuwde een jongetje en vanaf dat moment spatte de rij uiteen met een snelheid, die niet voor te stellen was. Mensen die door het zigzaggen weer langs Elleke moesten, klommen over de hekken om uit haar buurt te blijven. Bast bedacht zich geen moment en trok zijn vriendin mee in de richting van de gondels. Er stonden geen mensen meer, behalve een verbouwereerde jonge vrouw, die assistentie verleende bij het instappen. Bast negeerde haar, duwde Elleke in de voorste lege gondel en sprong er zelf ook in, het poortje van de gondel achter zich sluitend. Dat laatste hoefde hij niet te doen om andere mensen de toegang tot hun gondel te verhinderen, want er waren geen mensen meer achter hem. Elleke keek met tranen in haar ogen naar de bruine zool tussen haar benen en op haar jurkje.

‘Trek je slip uit en gooi hem in het water,’ beviel mijn maat. Elleke deed wat haar gezegd werd. Toen naderde de eerste versnellingen in het water. Bast was naast zijn vriendin gaan

zitten om de gondel extra zwaar te maken aan die kant zodat ze zoveel mogelijk water over zich heen zouden krijgen.

‘Spoelen,’ commandeerde hij en Elleke begreep wat hij van haar verwachtte. Ze spoelde haar benen schoon en ze schrobde de onderkant van haar jurkje waar het vuil was. Toen ze uiteindelijk de gondel konden verlaten waren ze alleen nog maar nat. Ze liepen naar een bankje waar Elleke in de zon kon zitten, zo ver mogelijk bij de Piraña vandaan. Na zo’n twintig minuten ging Bast opnieuw richting de ingang om het karretje met de rugzak op te halen. Iemand van het park had blijkbaar Ellekes substantie opgeruimd en de rij was weer gevuld met mensen alsof er niets gebeurd was. Het was zo ongelooflijk druk in het park dat niemand Elleke herkende van het gênante voorval en Elleke voelde zich weer wat zelfverzekerder dan toen ze uit de gondel was gestapt. Ze had aanvankelijk het gevoel dat alle mensen uit de rij naar de uitgang zouden komen om haar uit te lachen, onderwijl met gestrekte arm naar haar wijzend en elkaar gierend van het lachen aankijkend, terwijl zij ineengekrompen zou proberen om in de grond te verdwijnen. Niets van dat alles. Iedereen was bezig met zijn eigen ding, genieten van deze mooie dag.

‘We zoeken een toiletgebouw op,’ zei Bast, ‘daar trek jij jouw jurkje uit en geeft het aan mij. Met een flesje water en die papieren zakdoekjes maak jij je verder schoon en ik was de laatste sporen uit jouw jurk aan de wasbak met de zeep van het huis. Ze deden dat op het damestoilet en terwijl Elleke zich opgesloten had om zich te kuisen, boende Bast de kleding van zijn liefde aan de wastafel.

‘Goedemiddag!’ zei Bast telkens wanneer een vrouw of meisje de ruimte betrad.

‘Goedemiddag!’ zeiden de meeste dames terug en het boeide ze nauwelijks dat Bast zich ophield in de vrouwenvleugel.

‘Ongelukje?’ vroeg een enkele vrouw nog aan hem.

‘Ongelukje!’ beaamde mijn vriend. Hij legde het blauwwitte kleedje van Elleke over haar deur en zij pakte het van hem aan. Een paar minuten later verscheen Elleke uit haar hokje en er

was niets meer te zien behalve dat haar jurkje aan de onderkant nog wat nat was, maar er waren meer mensen die nat geworden waren in de Piraña. Niemand nam er aanstoot aan.

‘Ik vind het wel geil dat je nu zonder slipje door het park loopt,’ zei Bast en hij kneep in haar billen.

‘Ik eigenlijk ook wel,’ zei zijn lief en ze kuste hem, dankbaar voor zijn daadkrachtige optreden.

Bast heeft me eens verteld dat ze het zo spannend vinden dat Elleke ter nagedachtenis aan dit avontuur steeds in een zomerjurkje en zonder slipje naar de Efteling gaat met hem. Dus, als u ooit in de Efteling een leuke jongeman ziet, hand in hand met een jonge vrouw met een kort, pittig blond kopje en een zomerjurkje aan..., er een grote kans bestaat dat ze geen.....